

תת"ע 8468/05/19 - מדינת ישראל נגד ציון גיספאן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8468-05-19 מדינת ישראל נ' ציון גיספאן

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד זרה
נגד: ציון גיספאן
הנאשם:

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 7.3.19, הודעת תשלום קנס בגין קיפוח זכות המשתמשים בדרך (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "לא ביצעתי שום עבירה. יצאתי מכיוון בר אילן לגבעת שמואל, ההשתלבות היא רק בנתיב הימני." "העבירה" לא בוצעה אפילו בכביש 4. עמד שוטר באמצע הכביש במקום מסוכן, אני נסעתי, ראיתי שמכונית לפני עצרה ויש מרווח, היות והייתי צריך להשתלב בכביש 4 לכיוון דרום תל אביב, שראיתי שהכביש פנוי לגמרי השתלבתי ועברתי בקו הפרדה לא רציף מבלי להפריע לאף נהג. הנתיב שלי היה פנוי וגם הנתיב שהשתלבתי בו היה פנוי לגמרי. לא צילמו את זה".

מטעם המאשימה, העיד רס"ל אבו דלה, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

על פי גרסת המאשימה, ביום 7.3.19, בסמוך לשעה 09:30, נהג הנאשם ברכב בנתיב הראשון מימין בכביש 4, המיועד לפונים למחלף אלוף שדה, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 16, נצפה על ידי העד כאשר הוא סוטה מנתיב נסיעתו לעבר הנתיב השני מימין, המיועד לנסיעה ישר לדרום ואשר היה עמוס בכלי רכב.

העד ציין בדו"ח, כי עמד על גבי שטח ההפרדה במקום, כשפנוי לכיוון צפון.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "לא היה נתיב עמוס. הדרך היחידה הייתה

פנויה לגמרי. לא גרמתי לאף אחד לבלום או להאט. זו הדרך היחידה להשתלב (לא קריא. ש.ק.)....לאשדוד ולא ביצתי שום עבירה".

בחקירתו הנגדית, אישר העד כי הנאשם הגיע בנתיב שתחילתו ממזרח ולאחר עיקול, מתחבר לכביש 4 לדרום.

העד נשאל אם עצר כלי רכב נוספים במקביל לרכב הנאשם והשיב כי אינו זוכר, אך לא שלל את האפשרות.

העד נשאל לגבי המרחק בין רכב הנאשם לכלי הרכב בנתיב אליו "נדחף", לכאורה והשיב כי לא רשם בדו"ח ואינו זוכר, כמו גם את תוצר כלי הרכב או מהירות נסיעתם.

הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו נהג במקום האמור, אך השתלב בנתיב הנסיעה לדרום, לאחר שהבחין ברכב שעצר בנתיב, כך שנוצר מרווח שאפשר את מעבר בנתיב זה, מבלי לגרום הפרעה לכלי רכב אחרים, שאם לא כן, היה בכוונתו לצאת במחלף אלוף שדה ואז לחזור לכביש 4 לדרום.

הנאשם מסר כי העד עצר מספר כלי רכב במקביל אליו, כאשר אחד מהנהגים שוחרר מבלי שנרשם כנגדו דו"ח.

לשאלת בית המשפט, השיב הנאשם כי הנוסע ברכב הגיע למתן עדות, אך התברר כי אינו זוכר את האירוע, בשל התרופות שהוא נוטל למחלתו הממארת ולכן, ויתר הנאשם על עדותו.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

בתיעוד נסיבות ביצוע העבירה, החסיר עד התביעה עובדות מהותיות באשר לפירו אופן השתלבותו של הנאשם בנתיב לנסיעה לדרום - האם גרם הפרעה לכלי הרכב בנתיב ואם כן, כיצד, מה היה המרחק מהמחלף עצמו וכן, לא שלל את טענת הנאשם, לפיה, עצר כלי רכב נוספים במקביל.

נוכח הוסר בפרטים רלוונטיים, ייתכן ושגה עד התביעה בהתרשמותו מנסיבות המקרה ולא ניתן לשלול גרסתו המפורטת והעקבית של הנאשם למקרה, בדגש על כך שהשתלב ללא כל הפרעה לכפי רכב אחרים.

הנאשם עמד על גרסתו, ועדותו בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין.

בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה...הוא עלול גם להטעות שלא במכוון."

על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

מורה על ביטול הדין שנקבע למתן הכרעת דין.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ט"ו חשוון תש"פ, 13 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.